

Fatih Öcal

MAYIS

			Pazartesi		Salı		Çarşamba		Perşembe		Cuma	
				1	2	3	4					
	5	6	7	8	9	10	11					
12	13	14	15	16	17	18						
19	20	21	22	23	24	25						
26	27	28	29	30	31							

FATİH ÖCAL
MAYIS

© 2014, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Haziran 2014, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Mustafa Çevikdoğan

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Tasarım (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3 Güven İş

Merkezi, Bağcılar, İstanbul

Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-2201-1

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 10758

FATİH ÖCAL
MAYIS

ROMAN

♥can

FATİH ÖCAL, 1965 yılında Akşehir'de doğdu. Ortaokul ve liseyi yatılı okudu. 1989'da Uludağ Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden mezun olduktan sonra bir süre Hakkâri, Akşehir ve İstanbul'da hekimlik yaptı. Yaklaşık yirmi yıldır ilaç sektöründe çalışıyor. *Mayıs*, yazarın ilk romanıdır.

Anneme...

1 Mayıs 2008 Perşembe

1 Mayıs günü hayatım tamamen değişti. Yıllardır kalbimi, beynimi, tüm enerjimi sonuna kadar kullanarak kurduğum dünyam darmadağın oldu. O gün birileri karımı öldürdü. Biricik karımı, ailem olarak tanımlayabileceğim tek kişiyi, deli gibi sevdiğim kadını elimden aldılar. Otuz dört yıllık gencecik bir hayat, yaşayacaklarını yaşayamadan aktı gitti yerküreden.

O güne kadar ölmekle öldürölmek arasındaki farkın bu kadar derin olduğunu hiç düşünmemiştim. Onun parçalanmış cesedini bana gösterdikleri ilk anda göğsümü mengene gibi sıkan, içimi yakan o derin acının hemen ardından kapıldığım utancı üzerimden atmam çok uzun zaman aldı. Karım freni patlamış bir kamyonun altında kalmış ya da çok sevdiği Bozcaada şaraplarıyla kafayı bulduğu bir akşam balkondan düşüp boynunu kırmış olsa yine üzüntüden geberiyor olurdum ama kendimi böylesine utanç içinde hisseder miydim? Sanmıyorum. Bir anda beni saran bu utancın ardından daha büyüğüyle sarsılacağımı, öfke nöbetleriyle kavrulacağım günler yaşayacağımı henüz bilmiyordum. Fakat o ilk utanç, daha saf, daha masumdu. Kanlar içindeki cesedi evin içinde salondaki ağır, pahalı maun masanın üzerinde çırılçıplak yatan karım adına utanıyordum. Asıl farkı, birkaç gün

sonra karımla ilgili haberleri okumak için eski gazeteleri karıştırırken anladım. Kalp krizinden ölen tanınmış bir şahsiyetin haberini ilk sayfadan okuduğumda içimde fazla bir merak uyanmıyordu. Haberin devamını okumaya bile gerek duymuyordum. Bir şekilde meşhur olmuş, çoğu zaman zengin olmayı da başarmış biri hayatın nimetlerini daha fazla götüremeyecekti, o kadar. Zaten sıradan bir insanın hastalık nedeniyle ölümü haber değeri taşımazdı. Oysa sarhoşken küfrettiği daha sarhoş bir arkadaşından kalbinden bıçaklanan sıradan bir adamın ya da aldatma şüphesiyle kocası tarafından sokak ortasında vurulan bir kadının üçüncü sayfada çıkan haberi farklıydı. İnsan meraklanıyor, devamını okuma ihtiyacı duyuyordu. Ölen sarhoş, öldüren sarhoşun karısını götürüyor olabilir miydi? Aldattığı iddia edilen kadın gerçekten başka birine vermiş miydi? Öyleyse kimle, kimin yatağında kocasını boynuzlamıştı? Uğruna öldüğü adama âşık mıydı, romantik bir yasak aşk mıydı yaşananlar yoksa sırf çiftleşmek için miydi her şey? Yoksa iktidarsız, korkak bir kocanın aşağılık duygularını tatmin etmek uğruna kurban ettiği ya da tek suçu hakaret ve şiddet dolu bir evden, kendini ve çocuklarını kurtarmaya çalışmak olan masum bir kadın mıydı? Öldürülen bu insanların yakınları hangi duyguyu daha yoğun yaşıyorlardı; acı mı, utanç mı? İtiraf ediyorum, ben utandım. Bana özel olması gereken o güzel vücut, parçalanmış ve çırılçıplak, savunmasız, öylece polislerin, savcının, kâtibin önünde sergilenince çok utandım. Böğrümüne saplanan o tarifsiz acı hızla utanca dönüştü. Günler geçtikçe utanç tekrar acıya dönüştü. Ta ki daha büyük bir utanç dalgası öfkeye bulanıp içimdeki ateşle kızarıncaya dek canım yandı.

1 Mayıs'ın berbat geçeceği günler öncesinden belliydi. İşçi sendikaları "1 Mayıs'ı Taksim'de kutlayacağız!" diye tutturmuşlardı, artık ne bok varsa Taksim'de... Buna

karşılık vali televizyonda, “Nah çıkarsınız Taksim’e!” gibi bir şeyler yumurtlayınca ortalık bir anda geriliverdi. Ulan çıksınlar Taksim’e kutlasınlar, ne olacak yani? Otuz sene geçmiş katliamın üzerinden, hâlâ mı korkuyorsun? Hâlâ mı insanları korumaktan âcizsin?

Gazeteler, televizyonlar havadaki elektriğin kokusunu alır almaz akbabalar gibi Taksim semalarında dönmeğe başladı. Sendika ağalarının, “Engellenirse ortalığa sızıyoruz,” şeklinde özetlenebilecek konuşmalarını yayınlıyorlar, ardından valinin ve polis şefinin ortalığa sızmaya niyetlenen kalabalıklara, sokmaya kararlı göründükleri copları gösteriyorlardı. Kısacası, 1 Mayıs’ın yıllar önceki gibi kana bulanması için medya, devlet ve sendikacılar ellerinden geleni yaptılar. Sonuçta onlarca eylemcinin kemikleri kırıldı, yüzlercesi polisin attığı gaz bombalarından zehirlendi ama kimse öldürülmedi. O gün sadece benim sevgili karım öldürüldü, o da sokaklarda değil, evimizde, nadiren misafir ağırladığımız o koca yemek masasının üzerinde...

Sabahları erken kalkmam gerekmiyordu; patron olmanın sayısız faydasından biri... Ama yetimhanede büyümüş olmanın getirdiği alışkanlıklar da var. Geç de yatmam, yorgunluktan geberiyor da olsam, zilzurna sarhoş da olsam erkenden uyanırım.

Uyandıktan sonra yapmam gereken bir ödevim vardı, kendi kendime verdiğim bir ödev: Sigarayı bıraktığımdan beri giderek belirginleşen göbeğimi eritmek için geçen ay bir koşu bandı almış, her sabah yarım saat koşmaya karar vermiştim. Neyse ki başka birine söz vermemişim. Yarım saat koşmak yerine yatakta kalıp karımı seyretmeyi tercih ediyordum. Bir kadının güzel olup olmadığı ancak sabahki haliyle anlaşılır, derler, bilemem. Benim karım uyuduğunda, uyandıığında, gündüz, gece,

her zaman güzeldi. Koşu bandı sayesinde edindiğim “sabahları karımın güzelliğini seyretme” ritüeli güne iyi başlamamı sağlıyordu. Onu ne kadar sevdiğimi, onunla nasıl gurur duyduğumu, onunla evli olduğum için ne kadar şanslı olduğumu her sabah yeniden fark ediyordum. Bir de işten ayrıldığından beri, son altı aydır iyiden iyiye soğuyan ilişkimizin yine toparlanmaya başlamasına seviniyordum. Gerçi yedi yıllık evliliğimizde bu tür gelgitleri defalarca yaşamıştık. Aniden başlıyordu, önceden uyarı falan vermeden. İlla özel bir durum olması gerekmiyordu. İlla kavga etmemiz de gerekmiyordu. Ama akşam eve girdiğim anda elektriğin kokusunu alıyordum. Dışarı çıkma planları belirsiz tarihlere öteleniyordu. Yemekte fazla konuşmuyor, televizyona ya da kitaplara gömülüydük. Zaten az sonra o kanepede uyukluyor, ben de yapacak bir şey kalmayınca bilgisayarı açıp çalışmaya başlıyordum. Bu dönemlere bir de isim vermiştim: Buz devri! Buz devri başlayınca sevişmelerimiz bitiyordu. Bir ay, iki ay, üç ay... Bu tatsız dönemlerin bitişi de başlaması gibi aniden olurdu. Yılbaşı, doğum günü ya da bir arkadaş toplantısından sonra yalnız kaldığımızda şakalaşmaya, gülmeye başlardık. Ardından soğuk gecelerin acısını çıkarıncaya kadar hayvanlar gibi sevişmeye...

Sonuncu buz devri altı ay önce başlamıştı. Kasım ayı başlarıydı, bir akşamüzeri eve döndüğümde onu kanepeye uzanmış televizyonda saçma bir evlilik programı izlerken bulmuştum.

“Bugün gazeteden ayrıldım,” dedi.

“Ne, nasıl?” Gerçekten anlayamadığımı umarak soruyordum.

“İstifa ettim, bağımsız çalışacağım.”

“İyi, sen bilirsin,” diyerek aldırılmaz bir yanıtla son buz devrini başlatmış oldum.

Oysa cidden şaşkınlık içindeydim. Sonradan, sarf et-

tiğim bu üç salak kelime üzerinde çok düşündüm. Onunla biraz sohbet edip neden hayatını adadığı işinden ve gazeteden ayrılmaya kalktığını sorgulasaydım, belki de onu ölüme götüren süreci anlayıp engelleme şansını yakalayabilecektim.

Sekiz yıldır Türkiye'nin en büyük gazetesinde çalışıyordu. Çalışmak ne kelime, başarılı olmak için resmen kışını yırtıyordu. Muhabirliği seviyordu, iki yıldır hafta sonları tam sayfa röportajları yayımlanmaya başlanmıştı. Üstelik uyduruk tiplerle değil, başarılı işadamları ve sanayicilerle, giderek sivrilen politikacılarla, uluslararası skandallara imza atmış ya da bunlardan ustalıkla sıyrılmayı başarmış diplomatlarla daha yükseklere göz dikmiş yüksek bürokratlarla yapıyordu bu röportajları. "Gazeteciliğin özü" olarak nitelediği muhabirlikten de vazgeçmemiş, tanınan bir gazeteci olup çıkmıştı. Yakında genel yayın yönetmeninin ona bir köşe vermesini beklerken istifa etmesi tuhaftı. Şaşırılmışım ama o anda üzerinde durmadım çünkü galiba işime geliyordu. Gece yaralarına kadar çalışmasına, durmadan seyahat etmesine hiç alışmamıştım. Üstelik artık bok gibi param vardı, para kazanmak için çalışmasının anlamı zaten yoktu. Galiba işten ayrılmasına gizliden gizliye sevindim. Ama sevindiğimi belli etmemek için göz göre göre "buz devri"ne girmemize seyirci kaldım.

O gece başlayan "buz devri" üç ay sürdü. Şubatın ilk günlerinde bitti. Gazetenin düzenlediği bir müzik ödülleri törenine gittik. Müthiş bir geceydi, gazeteciler, politikacılar, sanatçılar... Törenden önce verilen kokteylde gazetenin genel yayın yönetmeni yanıma geldi, benimle nezaketen ve yalancılıktan birkaç cümle konuşup hatunumu kaçırdı. Ancak törene geçerken tekrar bir araya gelebildik, keyfi yerindeydi karımın. Adam doğruca patrona götürmüş, ikisi birlikte benimkini gazeteye dönme-

si için epey zorlamışlar. O da sene sonunda dönmeye söz vermiş, üstelik köşe yazarı olarak. Çok mutlu olmuştu.

Tören ünlü şarkıcılardan müzik ziyafeti şeklinde geçti. Sonra eve döndük, kapıdan girer girmez sevişmeye başladık. Karımla böyle sevişebilmemin bedeli işe dönmeyse, ne yapayım, o bedeli ödemeye razı oldum.

1 Mayıs sabahı, o uyurken güzelliğini mutlulukla seyrettim. Bukle bukle dökülen uzun kumral saçlarını, içinde kaybolmaya bayıldığım mavi gözlerini örten gözkapaklarını, uzun, siyah kirpiklerini, hafif kalkık minik burnunu, gel beni öp, diyen dudaklarını, ama illa ki, daha kalın, daha anlamlı altdudağını, yumuşacık bir kıvrımla yüzünden ince, uzun narin boynuna dönen çenesini, bembeyaz gerdanını, ince geceliğinin altında çok da iri olmayan göğüslerinin yuvarlaklığını ve fındık tanesi iriliğindeki göğüs uçlarının isyanını beynime kazıdım. Daha fazlası kaz tüyü yorganımızın altında kaldığı için başka bir sabaha erteleyerek gittim, keyifle duşumu aldım. Sonra onu uyandırmamak için giysilerimi alıp aşağı kata, salona indim. Ama yatak odasından çıkmadan önce bir kez daha baktım, birkaç saniye süren son bir bakış. O an onu canlı olarak son kez gördüğümü bilemezdim.

Evim bana göre büyüktü. Üç yüz metre kare falan. Daha büyüğünü de alabilirdim ama hem Nişantaşı'nda daha büyüğünü bulmak zordu hem de karım istemedi. Üst katta banyolu, giyinme odalı yatak odamız, şimdilik –çocuğumuz oluncaya kadar– spor odası niyetine kullandığımız bir oda ve okumak, çalışmak, bazen dinlenmek ve televizyon izlemek için kullandığımız kütüphanemiz vardı. Yatak odamız karımın küçük ağaçlar ve süs bitkileriyle ormana çevirdiği büyük bir terasa açılıyordu. Bazı yaz akşamları terastaki şöminede balık pişirir, ay ışığı altında, aşağıda asla uyumayan caddenin gürültüsüne aldırmadan yemeğimizi yer ve şezlong minderlerini yere

indirip sevişirdik. Alt katta otuz-kırk konukla parti düzenleyebileceğimiz büyüklükte bir salonumuz vardı. Bir kez onun gazeteden arkadaşları, birkaç defa da benim şirket çalışanları için parti vermiştik. Arada bir gelen küçük arkadaş grupları ve karımın anne babası dışında çok misafirimiz olmazdı. Zaman bulduğumda yemek konusundaki hünerimi gösterdiğim geniş mutfağımız, büyükçe bir banyo, bizim çamaşır odası olarak kullandığımız hizmetçi odası ve iki misafir yatak odamız bu kattaydı. Kayınpeder ve kayınvalide Boğaz'ın diğer yakasından bize geldiklerinde karım yatıya kalmaları için ısrar eder, her defasında biraz nazlansalar da davetini kabul ettirir ve kayınpederin meşhur horultusu yüzünden ikisini ayrı odalarda yatırırdı. Misafir odalarını sıkça kullanan iki kişi daha vardı; biri karımın Notre Dame de Sion'dan arkadaşı Candan, diğeri benim yetimhaneden arkadaşım Cemil.

Karım ve Candan arasındaki ilişki aslında onlar doğmadan önce başlamış. Ama yakınlıkları lisede perçinlenmiş. Lise bitince farklı üniversitelere gitmişler, karım hukuk okumuş, Candan ise uluslararası ilişkilerden mezun olmuş. Sonra gazeteye birlikte kabul edilmişler. Candan önceleri dış haberler servisinde çalışıyordu ama birkaç yıl önce genel yayın yönetmeninin yönlendirmesiyle magazine geçti. Altyapı güçlü olunca başarı kendiliğinden geliyor, bir yıl önce gazeteyle aynı gruba bağlı bir televizyon kanalında magazin programı yapmaya başladı. Benzerlerinden farklı olarak, temelde magazin programı olmasına rağmen ciddi bir programdı. Her defasında o aralar popüler olan tek konuğu oluyor, cıvıtmadan soru cevap formatında ilerliyordu. Candan, yaptığı işin paparazzi programına dönüşmemesine özellikle dikkat etmişti. Program beklenenin ötesinde reyting aldı. Candan'ın programı aracılığıyla oyuncular, şarkıcılar çok tanınmadıkları farklı ama geniş bir izleyici grubuna kendilerini ve

oynadıkları filmleri, dizileri ya da çıkardıkları son albümü anlatma fırsatını yakaladılar. Candan'ın kanalını izlemeyen ama magazin dünyasını çok seven daha geniş bir diğer izleyici kitlesi de programı takip etmeye başlayınca Candan kısa sürede haklı bir şöhrete kavuştu.

Evimi seviyordum. Hatta sevgiden öte bir değeri vardı benim için. Evim karımdan sonra ikinci gurur kaynağımdı. Karım gibi değil elbette ama “ev” kelimesi benim için birçoklarından farklı bir anlam taşıyordu. Bu iki konu: karım ve evim, benim için kutsal kavramlardı. Üniversite yıllarıma kadar evim olmadı. Yani ne kiralık bir ev ne gecekondu ne mağara, hiç evim olmadı. Karım, karım olduğu kadar, onunla evlenene dek hiç sahip olmadığım ailemdi de. Bu ev ise daha önce hiç olmayan evim, yuvam, barınağım, sığınağım oldu. Ev bir simgeydi, benim başarı abidemdi. Hayatta nereye ulaştığının göstergesiydi. Anası babası olmayan, yetimhanede büyümüş pısrık bir çocuğun kadere karşı kazandığı zafer, ulaştığı zirveydi. Bana kalsa içini Fransız sarayları gibi dekore ettirecektim ama karım, “Görgüslüğün âlemi yok!” diyerek Feng Shui tarzı döşetti. Zaten Polonezköy yolunda villa fikrim de karşı çıkmıştı. “Şehirden uzakta değil şehri yaşamak istiyorum,” demişti. Böylece gurur abidemi Nişantaşı'nda oluşturdum. Nişantaşı'nın ilginç bir büyüğü var, insan ancak orada yaşayınca anlıyor. Bu semt eskimiyor! Sonradan Etiler'i, Ulus'u, Asya yakasında Bağdat Caddesi'ni yarattılar, güzelim ormanı kazıyıp Kemerburgaz villalarını diktiler ama Nişantaşı'nın Avrupalılığını asla yakalayamadılar. En fazla, Amerikan tarzı doymak bilmez zenginliğin, sonradan görmeliğin podyumlarından ibaret kaldı oralar. Gerçi karım olmasa ben de sonradan görme bir dallama olarak *crème de la crème*¹ arasında ken-

1. (Fr.) Kaymak tabaka. (Y.N.)

dime bir yer açmaya çalışacaktım kuşkusuz... Ama onun önce diplomat babasının, sonra New York ve Paris'te geçen çocukluğunun, İstanbul'a döndüğünde Dame de Sion'da geçen yıllarının kazandırdığı birikim beni de derinden etkiledi.

Ofise giderken genelde ceketle tamamladığım yakası düğmeli spor gömlek, keten pantolon şeklinde serbest iş kıyafetleri giyerim ama o gün koyu renk takım elbise için beyaz gömlek giymem, bordo kırmızı renk arası kravat takmam gerekiyordu. Dubai'deki dev ekranlarda iyi görünmeliydim. Ortadoğu'nun sonradan olma kentinde yapılması planlanan bir otel ve alışveriş kompleksi için açılan uluslararası ihaleye katılacaktık. Verdiğimiz teklifin çok uygun olduğunu düşünüyordum. Önerdiğimiz mimari proje şahaneydi, hiçbir ayrıntıyı kaçırmamak için gece gündüz çalışmıştık. Finansal açıdan, küçük bir pazarlık payı bırakarak mümkün olan en alt sınıra kadar inmiştik. Gerekirse, video konferans sistemiyle yapılacak olan ihalenin son aşamasında o pazarlık payını da gözden çıkarmaya hazırdım. Şirketi kurduğumdan beri talip olduğumuz en büyük projeydi ve mutlaka kazanmak istiyordum. Video konferansta bizzat ben görünecektim. Tabii kameranın arkasındaki masada proje müdürüm, mimari grubun başındaki müdür ve en önemlisi finans müdürüm gerektiğinde yardımcı olmak üzere hazır buluncaklardı.

Salonda hızla giyinip dışarı çıktım. Güvenli bir apartmanda olmamıza rağmen kapıyı kilitlemeyi alışkanlık edinmişim ama birkaç aydır karım evde kaldığı için gerek duymuyordum. Asansörle doğruca garaja indim. Karımın hiç sevmediği oysa benim bayıldığım karizmatik Mercedes'imi sattıktan sonra aldığım Maserati'min el yapımı deri koltuğuna kurulup kontağı çevirdim. Uzaktan kumandayla garaj kapısını açıp gaza dokundum. Altım-

daki canavar kendine özgü hafif bir homurtu çıkarıp Valikonağı Caddesi'ne açılan dik yolu hiç zorlanmadan çıkıverdi. Valikonağı'ndan İhlamur'a inip Yıldız Yokuşu'na, oradan da Barbaros Bulvarı'nın üst tarafına çıkmayı ve Büyükdere Caddesi üzerinden Maslak'ta yeni yapılan bir gökdelenin dört katını kaplayan ofisime ulaşmayı planlıyordum. Henüz kendi şirket binamı dikememiştim ama olsun, bu da hiç fena değildi. Dubai'deki ihaleyi alabilirsem hayalimdeki şirket merkezi için gerekli arsayı alabileceğimi düşündüm.

Fakat Valikonağı'ndan aşağı doğru ancak elli metre kadar gidebildim. İki polis otomobili yolda enlemesine park etmiş, caddeyi her iki yöne kapatmıştı. İyice yavaşlayıp yaklaştım. Genç bir polis memuru araçtan inip eliyle camı açmamı işaret etti.

“Yol kapalı beyefendi.”

Yolun kapalı olduğunu ben de görebiliyordum.

“Maslak'a gideceğim, geçebilir miyim?”

“Geçemezsiniz beyefendi, burası kapalı. Geri dönün.”

“Yukarısı açık mı ki?”

Polis sorduğum soruyu gülünç bulmuş olmalı, gülererek, “Hayır, orası da kapalı,” dedi.

“Ee, nereden gideceğim?”

“Gidemeyeceksiniz,” dedi suratına iyice yayılan sırtışla. “Bugün 1 Mayıs, gösteriler var, her yer kapalı.”

Kızmaya başladım, sesimi yükselttim:

“Ben de 19 Mayıs demedim zaten. Bu arabayla gösteriye katılacak halim yok herhalde. Yolu açarsanız İhlamur'a inip oradan Maslak'a, işime gideceğim arkadaşım!”

Genç polisin suratındaki sırtık ifade bir anda silindi.

“Ben senin arkadaşın değilim. Yolu da açmıyorum. Şimdi nereden çıktıysan oraya dön,” dedi gayet sert bir sesle.

1 Mayıs günü hayatım tamamen değişti. Yıllardır kalbimi, beyinimi, tüm enerjimi sonuna kadar kullanarak kurduğum dünyam darmadağın oldu. O gün birileri karımı öldürdü. Biricik karımı, ailem olarak tanımlayabileceğim tek kişiyi, deli gibi sevdiğim kadını elimden aldılar... Otuz dört yıllık gencecik bir hayat, yaşayacaklarını yaşayamadan aktı gitti yerküreden...

Mayıs, çok sevdiği gazeteci eşi canice katledilen işadımı Ayhan'ın romanı. Ayhan, cinayet gününün hemen ertesinde katillerin peşine düşer. İlk iş olarak karısı Nil'in yayımlanmamış araştırmalarına yönelir ve güç de olsa bazı belgeleri elde etmeyi başarır. İntikam için geriye, belgelerde geçen isimlerin hangisinin ya da hangilerinin katil olduğunu tespit etmek kalmıştır.

Olaylı 1 Mayıs 2008 günüyle başlayan roman, bir aylık zaman diliminde; içine 'Türkiye'deki birçok büyük oluşumu katarak ilerliyor ve adım adım takip edilecek bir kovalamaca dönüşüyor.

Fatih Öcal'dan, Türkiye'deki dinî gruplar, mafya ve devlet kurumları arasındaki kirli ilişkilere dair kanıt niteliğinde, sürükleyici bir ilk roman

